

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Pabianicach, w sprawie sygn. akt I C 565/17 z powództwa J. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. o zapłatę oddalił powództwo.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka, zaskarżając orzeczenie w całości. Rozstrzygnięciu skarżąca zarzuciła naruszenie:

1) przepisów prawa procesowego tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na błędnym przyjęciu, iż powódka zastosowała w sprawie rażąco zawyżone stawki najmu; poprzez naruszenie zasady doświadczenia życiowego, polegające na błędnym przyjęciu, iż za miernik rynkowości stawki powódki winna służyć stawka najmu zaproponowana przez pozwaną; poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na pominięciu przy rozpoznaniu sprawy dowodu w postaci cenników innych wypożyczalni przedstawionych przez powódkę; poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na błędnym ustaleniu, iż koszt usługi podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego nie był zasadny,

2) przepisów prawa materialnego:

- art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 2 oraz z art. 805 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i oddalenie powództwa, co sprzeczne jest z zasadą pełnej kompensacji szkody, wskutek czego nie zostały pokryte przez pozwaną pełne koszty najmu pojazdu zastępczego;

- art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji błędne uznanie, iż w przedmiotowej sprawie po stronie powódki leżał ciężar dowodu wykazania, iż zastosowana przez nią stawka najmu była stawką rynkową;

- art. 826 § 3 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie w przedmiotowej sprawie, gdzie nie znajduje on w przedmiotowej sprawie zastosowania wobec istnienia przepisów szczególnych, - art. 17 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392) poprzez ich błędne zastosowanie w przedmiotowej sprawie i w konsekwencji uznanie, iż poszkodowany z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa nie zapobiegł zwiększeniu rozmiaru szkody, w związku z czym strona pozwana miała prawo ograniczyć wysokość wypłaconego odszkodowania.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelująca wniosła o zmianę skarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 2.290,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty; zmianę skarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty tytułem kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o oddalenie apelacji powódki oraz o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c.

W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wniosku i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Z wywiedzionej przez stronę powodową apelacji wynika, iż powódka upatruje naruszenie przez Sąd Rejonowy powołanej wyżej normy prawnej poprzez błędne zdaniem apelującej, ustalenie, że stawki najmu były rażąco zawyżone a koszt usługi podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego nie był zasadny. Tymczasem ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego w zakresie wysokości stawek czynszu najmu są poprawne i nie kwestionowane przez powódkę podobnie jak i koszt podstawienia i odbioru pojazdu. Natomiast ocena czy stawki były zawyżone a koszty podstawienia i odbioru pojazdu zasadne stanowi ocenę prawną ustalonych faktów i nie obejmuje dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego pominięcie przy rozpoznaniu sprawy dowodu w postaci cenników innych wypożyczalni przedstawionych przez powódkę było prawidłowe. Przepis art. 227 k.p.c. ma zastosowanie przed podjęciem rozstrzygnięć dowodowych i przewiduje uprawnienie Sądu do selekcji zgłaszanych dowodów, jako skutku dokonanej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Dowody, które nie odpowiadają tym kryteriom Sąd jest uprawniony pominąć (art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.). Sąd Rejonowy słusznie ocenił, że oferty internetowe trzech podmiotów zajmujących się wynajmem pojazdów nie stanowią dowodu na temat przeciętnych cen kosztów wynajmu pojazdów na rynku ogólnopolskim w dacie kiedy poszkodowany

potrzebował pojazdu zastępczego. Ceny te są bardzo zróżnicowane i uzależnione od rodzaju pojazdu, jego wyposażenia dodatkowego i wielu innych czynników. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że dowód taki stanowiłaby wyłącznie opinia biegłego sądowego, dokonana w oparciu o kompleksową analizę rynku usług w tym zakresie. Strona powodowa nie wносиła jednak o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego.

Wbrew apelującej stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na rzetelnie i wnikliwie przeprowadzonej ocenie materiału dowodowego.

Wskazane w apelacji zarzut dotyczący naruszenia art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 2 oraz z art. 805 k.c., art. 6 k.c. kwestionuje przyjętą przez Sąd Rejonowy ocenę prawną i oddalenie powództwa.

Rację ma Sąd Rejonowy, że powódka nie udowodniła wysokości dochodzonych kosztów najmu pojazdu przez poszkodowanego. Wystawiona przez powódkę faktura nie stanowiła wiarygodnego dowodu na tę okoliczność albowiem powódka samodzielnie ustalała wartość kwoty wpisanej na fakturze bez udziału poszkodowanego i to już po dacie dokonania umowy cesji wierzytelności. Ponadto poszkodowany zbył swoją wierzytelność przed wystawieniem faktury w dniu 10 sierpnia 2016 roku, a czynsz najmu nie podlegał refundacji, albowiem nie stał się wymagalny. Prawidłowa jest ocena Sądu Rejonowego, że powódka nie udowodniła wysokości wydatków poniesionych na najem pojazdu zastępczego ponad kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela, ale także, że były one celowe i ekonomicznie uzasadnione. Zwłaszcza wobec braku wiarygodnych dowodów odnośnie zaistnienia okoliczności wskazujących na konieczność wynajmu samochodu z automatyczną skrzynią biegów. Z tego powodu opisany wyżej zarzut jest chybiony.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 826 § 3 k.c. oraz art. 17 w zw., z art. 16 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392) polegający na uznaniu, że poszkodowany z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa nie zapobiegł zwiększeniu rozmiaru szkody.

Niewątpliwym jest, że poszkodowany wybrał pierwszą firmę oferującą najem pojazdów, jaka pojawiała się w internecie. Z uwagi na propozycję najmu bezgotówkowego, wysokość stawek za najem straciła dla poszkodowanego znaczenie. Poszkodowanemu znane były stawki najmu jakie proponował pozwany, gdyż otrzymał taką informację od pozwanego w dniu 13 lipca 2016 roku. Tym samym znając wysokość stawki najmu oferowanej przez pozwanego (95 zł), poszkodowany powinien dążyć do zminimalizowania szkody i poszukać oferty w wysokości zbliżonej do oferty pozwanego a nie wybierać ofertę ze stawką za ponad 300 zł (kilkakrotnie przewyższającą ofertę pozwanego). Należy zauważyć, że poszkodowany wybrał firmę z W., co także naraziło go na dodatkowe koszty. Jednocześnie brak było w sprawie dowodów potwierdzających konieczność wynajmu pojazdu z automatyczną skrzynią biegów. Zeznania poszkodowanego, że miał kłopoty z kręgosłupem nie stanowiły wystarczającego dowodu, potwierdzającego konieczność wynajęcia tego typu samochodu. W takiej sytuacji słusznie uznał Sąd Rejonowy, że poszkodowany nie dążył do zmniejszenia rozmiarów szkody.

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

Mając na względzie wynik niniejszego postępowania, o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez stronę powodową w tym postępowaniu złożyło się wynagrodzenie jej pełnomocnika w osobie radcy prawnego, którego wysokość – 450 zł ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).